

จันทร์ 18 มีนาคม

น.ซีริล
แห่งกรุงเยรูซาเล็ม
พระสังฆราช
นักปราชญ์แห่ง
พระศาสนจักร

สดด 23:1-6
ท้าวตรัสปลื้มใจที่ 1

บทอ่านที่ 1

ดนล 13:41ค-62

ในครั้งนั้น ทุกคนที่มาประชุมกันเชื่อเขา... จึงตัดลิ้นลงโทษให้ประหารชีวิตนาง นางสุดสิ้นนาร้องตะโกนดังสุดเสียงว่า “ข้าแต่พระเจ้าในรันดร พระองค์ทรงทราบความลับทุกประการ และทรงทราบทุกสิ่งก่อนที่จะเกิดขึ้น...”

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงฟังเสียงของนาง ขณะที่เขากำลังนำนางไปประหารชีวิต พระเจ้าทรงคลายชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อดาเนียล เขาร้องตะโกนเสียงดังว่า “ข้าพเจ้าไม่ยอมมีส่วนร่วมในความตายของหญิงผู้นี้... จงแยกสองคนนี้ออกกันเถอะ แล้วข้าพเจ้าจะสอบสวนเขา” เมื่อแยกทั้งสองคนจากกันแล้ว ดาเนียลก็เรียกคนหนึ่งมาถามว่า “... ถ้าท่านเห็นหญิงคนนี้อย่างไร จงบอกข้าพเจ้าว่า ท่านเห็นเขาทั้งสองคนอยู่ด้วยกันได้หรือไม่อะไร” เขาตอบว่า “ได้ต้นยาง” ดาเนียลพูดว่า “โดยแท้จริงแล้ว.. ท่านพูดเท็จกล่าวโทษตนเอง...” ดาเนียลกลับไปยังที่ของตน สั่งให้นำอีกคนหนึ่งออกมา พูดว่า “...ท่านพบเขาทั้งสองคนอยู่ด้วยกันได้หรือไม่อะไร” เขาตอบว่า “ได้ต้นโอ๊ก” ดาเนียลจึงพูดว่า “โดยแท้จริงแล้ว ท่านพูดเท็จกล่าวโทษตนเอง ทูตสวรรค์ของพระเจ้าถือดาบคอยฟันท่านเป็นสองท่อน ท่านทั้งสองคนจะต้องตายแน่” คนทั้งหลายที่ชุมนุมกันต่างตะโกนเสียงดังด้วยความยินดี ถวายพระพรแด่พระเจ้าผู้ทรงช่วยผู้วางใจในพระองค์ให้รอดพ้น...

พระวรสาร

ยน 8:12-20

เวลานั้น พระเยซูเจ้าตรัสกับประชาชนอีกว่า “เราเป็นแสงสว่างส่องโลก ผู้ที่ตามเรามา จะไม่เดินในความมืด แต่จะมีแสงสว่างส่องชีวิต”

ชาวฟาริสีกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นพยานให้กับตนเอง คำยืนยันเป็นพยานของท่านจึงไม่น่าเชื่อถือ” พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “แม้เราจะเป็นพยานให้ตนเอง คำยืนยันเป็นพยานของเราก็น่าเชื่อถือ เพราะเรารู้ว่า เรามาจากไหน และกำลังจะไปไหน แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้ เรามาจากไหน และกำลังจะไปไหน ท่านพิพากษาตามมาตรฐานของมนุษย์ แต่เราไม่พิพากษาผู้ใด และถึงแม้ว่าเราพิพากษาผู้ใด คำพิพากษาของเราก็น่าเชื่อถือ เพราะเราไม่อยู่คนเดียว แต่พระบิดาผู้ทรงส่งเรามา นั้นทรงอยู่กับเราด้วย ในธรรมบัญญัติของท่านทั้งหลายมีเขียนไว้ว่า คำยืนยันเป็นพยานของคนสองคนเป็นที่น่าเชื่อถือ เราเป็นพยานให้ตนเอง และพระบิดาผู้ทรงส่งเรามา ทรงเป็นพยานให้เราด้วย

เขาเหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ใด” พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้จักทั้งเรา ทั้งพระบิดาของเรา ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านคงรู้จักพระบิดาของเราด้วย”...

การพิพากษามักจะเป็นไปตามพยานหลักฐาน เพื่อบอกว่าใครถูกใครผิด หรือเพื่อบอกว่าอะไรคือความจริง อะไรคือความเท็จ แต่การพิพากษาของพระเยซูเจ้า มีขึ้นเพื่อให้การบอกย่ำว่า พระเจ้าทรงรักเรา และพยานสำหรับคำพิพากษาว่าพระเจ้าทรงรักเราก็คือ พยานด้วยชีวิตของพระเยซูเจ้า ที่ทรงยอมรับความตายแทนเรา เพื่อให้เราได้รอดพ้น พระบิดาเจ้าสรวงค์ทรงให้หลักฐานยืนยันด้วยเช่นกัน โดยทรงลง(ตั้ง)พระเยซูเจ้าให้อยู่นางกางเขน เพื่อทรงโอบอุ้มเรามนุษย์... เพราะทรงรักเรา